

I. SZÁM.

játkező irást
riska és Olga,
és Stefi (nem
Károly, Szent-
ani Izabella,
Koreck Kál-
uer Ilka, Jen-
nka, Almássy
edet olvasha-

„Kis Lap”
ke.

lik,

theneaeum-épület.
zv. társulat.

KIS LAP

HAZA FELÉ. (Lásd a 22. lapon.)

2. szám. — 1879.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.

XVII. kötet.

A KAKUK-ÓRA.

— Elbeszélés. —

(I. folyt.)

KHINAI palota mellett csinos állványon különféle ritka szép khinai edények voltak, mind olyan csodálatos sárkányok, griffmadarak és százféle, szem nem látta állatok, madarak képével.

— Oh, milyen szép! Ugy-e nagymamácska, majd eljöhetek ide megnézni ezt a sok szép holmit?

— Majd meglátjuk! Nem ereszthe-tünk be ide mindenkit, kivált holmi pajkos gyermek számára ez épen nem való.

— Oh, én nem leszek itt pajkos! fogadkozik Adorján.

Ezalatt már tovább haladtak s beléptek egy kisebb szobába. A nagymama megszólalt:

— Mindjárt kilencz óra ... azonnal meglátod a kakukot.

Tehát itt van a kakuk, mely az »órában él!« Adorján figyelmesen körülnézgetett, hol az óra — de nem látott semmit, ami órához hasonlított volna; legföljebb ott fent, magasan a falon valami, ami azonban inkább egy kis házacskához hasonlított. A házikó barna fából volt faragva, magas padlása volt, ereszé pedig messzire kinyult. Az eresz alatt pedig, — csakugyan! — óra volt, de az óramutatók és a számok, melyek hajdan aranyosak voltak, már annyira elfakultak, hogy csak pontos figyelés után lehetett azokat megkülönböztetni.

A nagymama szótlánul állt ott, Adorján pedig szinte lélekzetét is vissza-

fojtotta, oly feszülten várt a kakuk megjelenésére. Végre valami titokzatos zörögés, mozgás hangzott a házikóköől — nyilván most mindjárt történni fog valami.

Csakugyan — az óramutatók fölött két kicsike ajtó, melyet Adorján eddig észre nem vett, hirtelen fölpattant, egy kakuk kiröppent, megrázta szárnyait és hangosan kiáltá:

— Kakuk! Kakuk!

Adorján gyönyörködve bámulta s egyuttal olvasta, hányszer kiált.

— Hét ... nyolcz ... kilencz! És épen kilencz óra.

— Ugy van, szolt a nagymama. A kis kakuk soha sem téveszti el. Sok, sok esztendője hogy ismerem, de egyszer sem hibázta el.

— De hát igazán óra ez és ez nem élő kakuk? kérde Adorján. Mikor visszatért házába, reám nézett és fejével bólintott, mintha azt mondta volna: »Isten veled!« De igazán, nagymamácska, én úgy láttam.

A nagymama arcán ismét sajtáságos mosoly vonult végig, aztán nyájasan mondá:

— Meglehet, hogy jól láttad, fiacskám. Rendjén is van, hogy a kakuk köszöntsön, mikor először lát; talán visszaemlékezik valakire, akit régen, nagyon régen látott s aki akkor épen olyan kis fiucska volt, mint te most s akinek a kakuk szintén jó barátja volt. Boldogult atyád volt az és mint ő, te is majd tanulhatsz sokat a kakuktól.

— Mit tanulhatok tőle? kérde Adorján bámulva.

— Pontosságot és kötelességed szigoru teljesítését.

— De ugy-e, nagymamácska, majd eljöhettek ide nézni, mint röppen ki a kakuk, mikor üt az óra.

— Oh, láthatod majd eleget, mert épen ez lesz a te szobácskád, itt fogod tanulni leczkéidet. Csöndes, kedves szobácska ez, itt semmi sem fog háborgatni s közel lehetsz hozzánk is, mert a szomszéd szoba nagyapa nappali szobája.

Ezzel a nagymama kinyitott egy ajtót s Adorján nagy meglepetésére egy szép tágas szobában ott látta üldögelni a nagyapát, egy másik nyitott ajtón át pedig látta azt a szobát, a melyben reggeliztek.

— Milyen furcsa ház ez! Azt hittem, hogy valahová messzire mentünk, mikor annyi szobán áthaladtunk, — és ime ott vagyunk, ahonnan kiindultunk. Soha sem fogom itt megtanulni a járást.

— Dehogyan nem, biztatá a nagyapa; meglásd, néhány nap mulva már ismerni fogsz minden zugot.

Adorján nagyon meg volt elégedve az első szemlével; ebben az ódon kastélyban olyan sajátságos, olyan érdekes volt minden, hogy gyermeki elméjét egészen elfoglalta; órákig el tudta nézegetni azokat a régi képeket, furcsa faragványokat, régi századbeli butorokat, csecsebecskéket s úgy képzelte, mintha valami elvarázsolt kastélyba jutott volna. Különösen annak örült, hogy a kakukórás szoba jutott neki, — csak az rontotta némileg az örömet, hogy a nagymama mindjárt a leczkékről is beszélt, melyeket majd ebben a kedves szobácskában végezni kell.

Néhány napig kedvére járhatott ide s tova a tágas, vén kastélyban; nem volt egyéb dolga, mint játszani. Be is járt minden zugot s csakhamar egészen otthon érezte magát. Még a tetőn tanyázó varjusereggel is megbarátkozott s úgy látszik, a varjak is szívesen fogadták az új lakót, mert közeledtére nem ijedtek meg, nem röpültek el; nyilván tudták, hogy ebben a jó régi házban csak jó embert fogadnak be, aki érdemes a bizalomra.

De a szabad élet nem tartott sokáig. Egy szép reggelen, mikor Adorján ismét a nagy teremben levő khinai palotácskát bámulta, a nagymamácska beszólította őt a kakuk órás szobába, itt pedig egy tisztes, öreges urat pillantott meg, kinek kezében nagy csomó könyv és irás volt.

— Ez az én kis unokám, tanító ur. Adorján, ez a tanító ur, ki ezentul tanítani fog.

Adorján tudott már annyi illedelmet, hogy szépen köszöntse a tanítót, — de őszintén megvallva, szerette volna, ha még legalább néhány napig nem jött volna el. De már ezen persze nem lehetett segíteni, sőt a tanító azonnal meg is kezdte a leczkét. Adorján nem volt épen ellensége a tanulásnak; de eddig iskolába járt volt s most nagyon nehéznek találta, hogy egymaga tanulgasson. A tanító ur pedig szigoru is volt ám s pontosan megtartotta a leczke-órát. Minden nap dél előtt jött, — de aztán annyi leczkét adott fel, hogy az bizony elég volt délutánra is. Különösen a számtannal volt Adorján megakadva; ebben kissé gyöngye volt, a tanító pedig ezt csakhamar észrevette és olyan rengeteg összeadásokat, kivonáso-

kat, szorozásokat és elosztásokat adott fel, hogy Adorjánnak szinte káprázott a szeme, mikor végig nézett ezeken a hosszú szám-ezredeken. Egy napon épen boszusan csapta le a feladványt, mikor a nagymama belépett.

— Mi ez, fiam? Micsoda csunya arczot vágsz?

— Oh, nagymama, mikor olyan nehéz ez a számolás, és nem tudom megcsinálni!

— Dehogy nem! Csak fogj hozzá komolyan és jó kedvvel. Aki előre elveszti a bátorságát, soha sem boldogul s azt hiszi, hogy nem bírja teljesíteni kötelességét, pedig csak nem akarja.

Mű! . . . (Lásd a 31. lapon.)

Épen ekkor a kakukóra tizenegyet kezdett ütni.

— Lásd, mondtam már, hogy végy példát a jó kakukon . . . ő soha sem fárad bele. Te is végezd kedvvel a leczkédet!

Ezzel a nagymama kiment, a kakuk pedig tovább szólt, — mert jó időbe telt, míg tizenegyszer kiálthatott. Adorjánnak pedig egészen úgy tetszett, mintha a

kakuk a nagymama szavait ismételné: »Vé-gezd-kedv-vel-a-lecz-ké-det . . .«

— Te csuf teremtés! kiáltá Adorján mérgesen . . . még te is gunyolódol!

Ezzel fölkapott egy könyvet és a kakuk felé dobta, épen mikor az tizenegyszer kezdett kiáltani. A kakuk hirtelen elharapta a szót és visszaröppent házikójába, a nélkül, hogy mint máskor

szokta
bólint
nat al

Aggó
csak
házikó
látszó
zelte,
tott e
rendes
minde
tatni a

fogott
szépen
dott n
magát
az óra
a kak
kakuk
szólal

magál
L
gasan
s meg
De m
marad
tizenk

E
minteg
beszól

ján?

vagyó

az idő

szokta, megrázta volna szárnyait, vagy bólintott volna Adorján felé. Egy pillanat alatt hirtelen elsöndesült minden.

Adorján kissé megijedt. Mit mivel! Aggódva tekintett föl az órára, de az csak olyan volt, mint máskor, a kakuk házikójának ablaka be volt csukva, nem látszott semmi változás. Háttha csak képzelte, hogy a kakuk gyorsabban hallgatott el és gyorsabban ugrott vissza, mint rendesen? El akarta hitetni magával, hogy minden rendben van s megpróbálta folytatni a tanulást.

De hiába. Ámbár nagy figyelemmel fogott hozzá a számadáshoz és csakugyan szépen boldogult is vele, sehogy sem tudott megnyugodni; nagyon rosszul érezte magát. Minden pillanatban föltekintett az órára, mintha azt várta volna, hogy a kakuk előugrik; pedig tudta, hogy a kakuk csak minden órában szokott megszólalni:

— Bár csak dél vona már! szolt magában nagy szorongva.

Legalább ne lett volna az óra olyan magasan a falon! Fölmászott volna a székre s megnézte volna, rendben van-e a kakuk. De még székről sem lehetett elérni; nem maradt egyéb hátra, mint bevárni, míg tizenkettőt üt az óra.

Ezt azonban nem várhatta be, mert mintegy félóra múlva a nagymama ismét beszolt:

— Készen vagy a leczkéddel, Adorján?

— Igen is, nagymamácska, készen vagyok.

— Ugy hát jöjj velem . . . igen szép az idő, kissé sétálunk a kertben.

Adorján szeretett volna a szobában maradni, de nem mert engedetlenkedni. Kisétáltak tehát.

— Ha délután is ilyen szép idő lesz, átkocsizunk Borbála nénihez. Már egy hete nem láttam.

Adorján máskor sem igen szeretett látogatóba menni Borbála néniékhez. Borbála néni a nagymama testvére volt, de még öregebb, mint ő; házában szintén olyan ódon volt minden, mint nagymamáéknál; aztán az öreg néni nagyon szeretete a csöndet; rendet, Adorjának szépen nyugodtan kellett ott ülni a széken és hallgatni a néni beszédét, amiből pedig alig értett valamit. De ma még kevésbé volt kedvére a látogatás, mikor annyira szeretett volna szobájában ülni, hogy a kakukot lesse. Pedig vissza sem térhetett a szobába, mert ebéd után csakhamar előállt a koci és utra keltek.

Ma még a kocsikázásban sem találta örömét; mikor pedig Borbála néni, szokása szerint, megsimogatta és megdicsérte hogy olyan illedelmes, jó fiúcska, egészen elvörösödött és szeretete volna azt mondani:

— Nem, én nem vagyok jó fiú, én nagyon rossz vagyok . . . azt hiszem, megölttem azt a kedves kis kakukot!

Bi ony nem tudom, mit mondtak volna erre a jó öreg néniék! Adorján azonban jobbnak látta eltitkolni, mi bántja s végre, nagysokára véget ért a látogatás, megindultak hazafelé. Adorján úgy szeretett volna már otthon lenni a kakuk-óránál; azok az öreg lovak pedig olyan lassan másztak.

Régen beesteledett, mikor haza juttak; a vacsora már készen várta őket, mindjárt asztalhoz kellett ülni. Vacsora után a nagymama így szólt:

— Kis fiam, már későre jár az idő; menj aludni.

Adorján örömet engedelmeskedett. Hálószobája messze volt ugyan a kakuk-órás szobától, de el volt tökéve, hogy halkán végig lopózik a sötét termeken és meglesi, hányadán van a kis kakuk. Szerencsésen el is jutott a kis szobába, — de itt mély csönd uralkodott, csak az óra ketyegése hallatszott. Sötét volt, gyertyát nem mert gyújtani, nehogy elárulja magát és így nem láthatta, hány az óra? Talán éppen most ütötte az órát... vagy talán néhány percz múlva fogja ütni? El volt szánva rá, hogy megvárja, — de alig várt néhány perczig, mikor a szomszéd szobából hangok hallatszottak. A nagyapa jött... ha véletlenül benyit és meglátja itt, baj lesz.

— Mennem kell! sohajtá. És nem tudhatom meg, van-e baja a kakuknak!

Egészen elszomorodva tért vissza szobájába és lefeküdt. Elaludt, de mindig a kakukkal álmodott, még pedig borzasztó dolgokat. Reggel egészen sápadt volt, mikor a reggelinél megjelent s a nagyapa aggódva kérde:

— Mi a bajod, kedves fiam? Egészen sápadt vagy.

Adorján nagy zavarban volt s nem tudott felelni; de nem is volt rá ideje, mert e pillanatban belépett a nagymama, még pedig szintén egészen sápadtan és láthatólag megijedve.

(Folytatása következik.)

H A Z A F E L É.

(Képpel a ezindlapon.)

EDES apám e nagy pusztá ispánja,
Én vagyok az ő legkedvesb kis lánya.
Vitettem neki megy-leveskét, szamóczát,
Oltná el a nagy melegben a szomját,
Mar korán kél. Az égen alig, alig
Hogy a rózsoszínü hajnal pitymallik:
Lóra kap és nagy sebessen elvágat,
Kaszáltatni a nagy buza-táblákat.
Miré megtért: a pusztán, a faluban,
Bizony késő, már szakadó este van.
De mi nekünk ez a kedves hajnalunk:
Jó apánkkal beszélgetünk, mulatunk.

AZ ÖRDÖG MUZSIKÁJA.

— Mese. —

A »Kis Lap« olvasói számára finn forrás után
franceziából fordította: **Mihály bácsi.**

(Folytatás.)

Z IFFU erre mélyen hallgatott.

Az öreg is mély gondolatokba merült. Végre felkiáltott:

— Megvan! megtaláltam! Kérd jutalmul az istállók harmadik osztályában jobbról lévő lovat. Egy ilyen lóval pénzhez is juthatsz és minden egyebet is megszerezhetsz.

Pahó vissza térvén a vadászatról, Baldint körülvezette a fényes kastélyban, aztán a legudvariasabban az ebédlőbe vezette vendégét s vacsorájukat kedélyesen költötték el. Vacsora után pipára gyujtván, Pahó következő beszédet kezdett:

— Én neked hálával tartozom, és ez csak akkor kellemes, ha az ember kellőleg vissza is fizetheti. Minő jutalmat kívánsz szolgálatodért, melyet nekem tettél?

— Uram, a megfizetett szolgálat többé nem szolgálat. Ne beszéljünk erről.

— Fiam, te derék ifju vagy; de én be akarom bizonyítani, hogy az ördög sem mindig gonosz. Gondolkodjál, válassz és kérj . . .

— Nem, felelé Baldin, — nekem nincs szükségem semmire.

— No lássuk, majd én találok számodra valamit. Akarsz-e egy fényes palotát és hozzá kincseket?

— Nem, nem akarok!

— Akarsz-e fényes méltóságra jutni?

— Nem, a világ gazdasága és dicsősége mind csak hiúság.

— Csodálatos, tehát semmi sincs, a mi kisértetbe hozna?

Pahó mély gondolatokba merült, végre ismét következő szavakat intézte Baldinhoz:

— Fiam, kérned kell mulhatlanul valamit, különben vége barátságunknak.

— Ha már így van, felelé Baldin, hát én azt a lovat akarom, mely az istállók harmadik osztályában jobbról áll. Innen nagyon messze van szüleim házáig és még igen fáradt vagyok; ezt a nagy utat gyalog meg nem tehetem.

— Oh! sohajtá az ördög; te a legkedvesebb kincsemet kívánod . . . azt nem adhatom . . .

Kevés gondolkodás után azonban ismét így szólt:

— Megtartom ígéretemet, mert ebben rejlik minden hatalmam és dicsőségem. Neked adom e lovat és azon felül adok egy gitárt, egy hegedüt és egy sipot. Ha valaha veszély érne, pengesd meg e hang-

szereket, végveszélyben pedig fujj e sipba és meg leszesz mentve.

— Köszönöm, elfogadom.

Baldin a nap első sugaránál utra kelt lovával. A szép állat szabadsága érzetében sebesen futott s Baldin nyugodtan átengedte magát lovának. A nap már lemenőben volt, az éj előhaladt. Baldin örömszerencsés megszabadulása fölött szünni kezdett, szüleire gondolt s a még mindig sebesen futó lovat fékezni igyekezett, hogy magát tájékozza.

— Hol vagyok? kiáltott fel töprenkedve. Merre jutok haza?

— Ne félj semmit, kedves gazdám, mond a ló egészen emberi hangon, mely szelid és vonzó női hanghoz hasonlított. Ne térj haza, atyád megdorgálna, mint engedetlen rossz gyermeket. Jőjj velem a szomszéd ország fővárosába; ez szép nagy város, hol az idegen szívesen látott vendég.

Baldin gondolatokba merült. Azon hogy lova oly értelmesen beszélt, nem bámult, mivel a manótól kapta; el is szánta magát, hogy követi lova tanácsát.

— De kérlek, lovacskám, minő város az a hová megyünk?

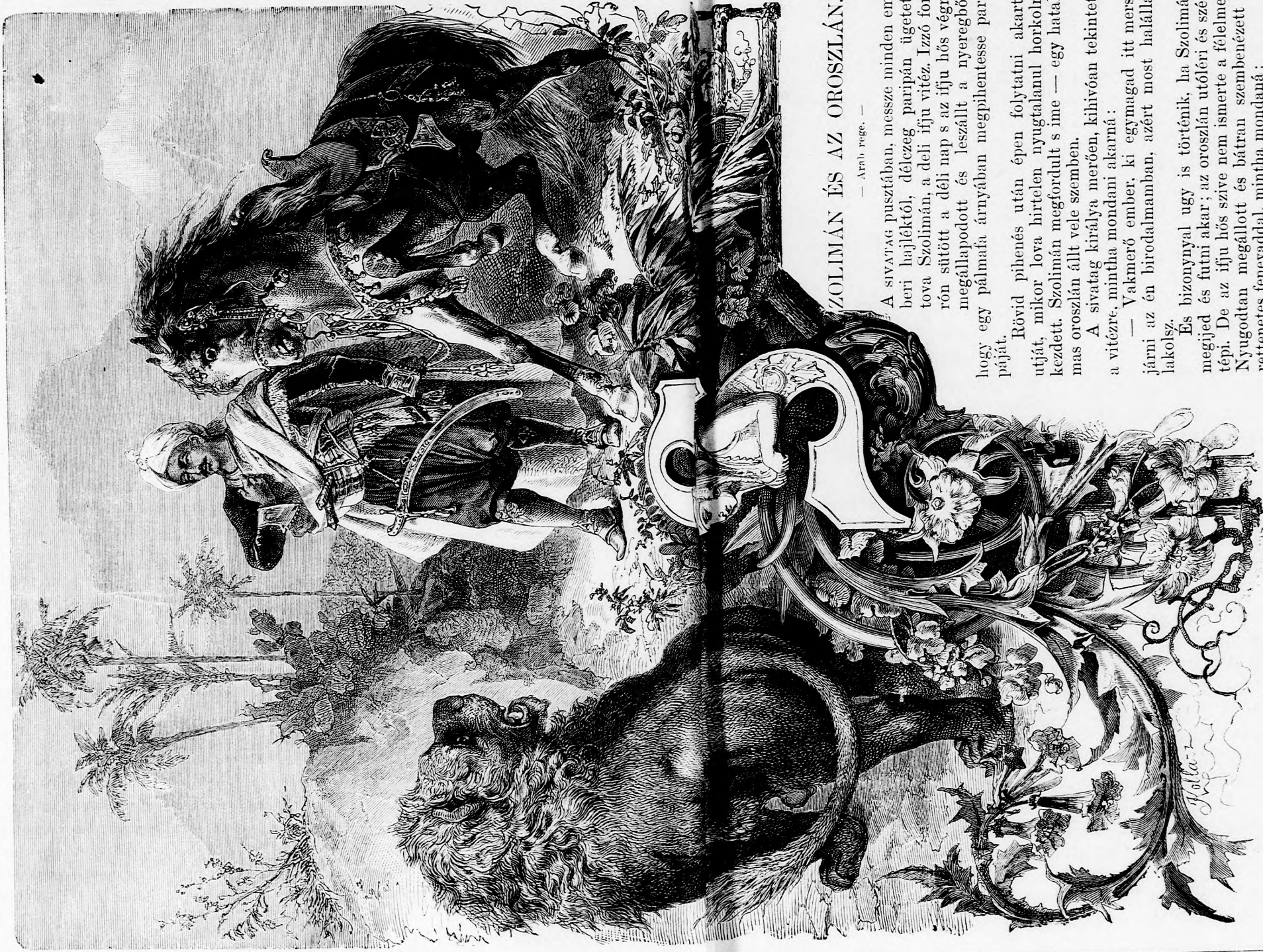
— Ez egy nagy, hatalmas, orias fővárosa.

— Ám menjünk mondá Baldin teljes elszántsággal.

És lova napokat és éjjelenket futott, míg végre a főváros kapuihoz eljutott.

A városban lakott sok gazdag lovag és nagy ur; kiknek pompás paripáik voltak; de azért valamennyinél szebb volt a Baldin lova. Baldin lova tehát feltűnt és csakhamar közbeszéd tárgya lett. Hire a

(Folytatása 26. lapon.)

SZOLIMÁN ÉS AZ OROSLÁN.

— Arab népe. —

A SIVATAG pusztában, messze minden emberi hajléktól, délceleg paripán ügetett tova Szolimán, a deli ifju vitéz. Izzó főrön süttött a déli nap s az ifju hős végre megállapodott és leszállt a nyeregből, hogy egy pálmája árnyában megpihentesse paripáját.

Rövid pihenés után épen folytatni akarta utját, mikor lova hirtelen nyugtalanul horkolni kezdett. Szolimán megfordult s ime — egy hatalmas oroszlán állt vele szemben.

A sivatag királya merően, kihívóan tekintett a vitézre, mintha mondani akarná:

— Vakmerő ember, ki egymagad itt mersz járni az én birodalmamban, azért most halállal lakolsz.

Es bizonynyal ugy is történik, ha Szolimán megijed és futni akar; az oroszlán utóléri és szét-tépi. De az ifju hős szive nem ismerte a félelmet. Nyugodtan megállott és bátran szembenézett a rettenetes fenevaddal, mintha mondaná:

— Ha akarod, veled is megvívok.

És az oroszlán, megbüvölve az emberi szem erejétől, néhány pillanattal megfordult és gyorsan eliramodott. Szolimán pedig tovább folytatta utját. Nagy veszélyben csak igazi bátorság menthet meg.

(Folytatás a 23. laphoz.)

fejedelemhez is eljutott. Ez főlovászmesterét, kinek Rataf volt a neve, megbízta: nyomozza ki, mi való van a hirben. Rataf a ki maga is jeles lovas és lóismerő volt, első pillanatra meggyőződött, hogy Baldin lova csakugyan a legszebb állat a világon. Jelentésére a király, Trofonius, felhívta Baldint, hogy a lovat vezesse hozzá; de Baldin nem hajtván semmit a meghagyásra, a király személyesen ment hozzá, hogy a csodaszépségű állatot megtekintse.

A király elragadtatással nézte a szép állatot s minden áron megszerezni óhajtván, kérdezte Baldint, mi annak az ára?

Baldin semmit nem felelt; hanem vissza vezette a szép állatot az istállóba. Ekkor a ló a következőket mondá gazdájának.

— El ne adj, hanem tégy ajánlatot a királynak, hogy téged főlovászmesternek nevezzen ki, és az én abrakomat is szolgáltatassa ki naponként; akkor lovai majd épen oly szépekké válnak, mint én.

Baldin azonnal a királyhoz ment s úgy tett, miként lova tanácsolta. A király beleegyezett és Baldint főlovászmesternek kinevezte, Ratafnak, volt lovászmesternek pedig más hivatalt adott. A király intézkedése Ratafot nagyon leverte, de ismervén a király komoly akaratát és nagy hatalmát, sorsának alávetette magát. Baldin lovát a királyi istállóba egész ünnepiesen vezették be és a királyi istállóban volt nagy számú lovak, úgy az ezeket gondozó cselédség Baldin felügyelete alá helyeztettek.

Nagy feltűnést és örömet okozott Baldin hirtelen előleptetésének hire. Csak

Rataf nem fojthatta el boszúságát. Volt is oka rá, mert nagy jövedelemtől kellett megválnia. Nem is mulasztott el semmi kedvező alkalmat, hogy ártalmára legyen Baldinnak. Hosszu ideig azonban minden terve megsemmisült, mert a király folyton az istállót laktá, ott tartotta az elfogadásokat s onnan kormányozta országát.

Egy reggel mély gondolatokban állott a király a szép állat mellett. Rataf e pillanatban belépven és észrevevén a király elmélyedését, megilletődött hangon kérdezte tőle, min gondolkozik annyira?

— Oh Rataf, ha az én kedves harczi lovam, az én Bucefalusom még itt lenne? Szegény állat! eltűnt, elveszett, mint valami hitvány számár!

Felség! Van annak módja, hogy visszaszerezzük.

— Oh! mondá a király a vágytól szikrázó szemekkel, hol lenne feltalálható? Nélküle csatába sem indulhatok.

— Felség, Baldin mindenfelé dicsekszik, hogy ha a király kívánja, ő a nemes mént előkeríti.

Erre Baldin előhivatott; de a király felhívására kijelentette, hogy ilyesmit soha nem mondott és nem érti, a király hogy parancsolhat neki effélet?

A király azonban nem is hallgatta, hanem meghagyta, hogy három nap alatt vezesse elő a lovat, különben börtönbe vetteti. És hátat fordítván a bámuló Baldinnak, kiment Rataffal, a ki markába nevetett s azt dörmögte:

— No most mulathatsz, kedves barátocskáim!

Baldin egész nap mély gondolatokba

volt elmerülve s este kedves lovához közeledve felsóhajtott:

— Kedves lovacskám, bizony még sem jó helyre hoztál ide!

— Miért? Mi a baj? kérde a csoda-ló.

Baldin elmondta, milyen lehetetlen dolgot kíván a király: hogy keressen meg egy eltűnt lovat, melyről senki sem tudja, hova lett.

— Csak ennyi az egész? mondá lova rövid hallgatás után. Ebben nincs semmi veszély. Menj azonnal a királyhoz s kérj egy ökröt; azt darabold fel s e hussal ellátva azonnal utra kelünk. Midőn egy nagy forráshoz érünk, onnan látni fogsz több lovat kijönni; a harmadik lesz az, melyet keressz; ennek kötőféket vész a fejére s vedd hatalmadba. Mikor aztán utban leszünk visszafelé, a gonoszok karvalyai üldözni fognak; ekkor a hust időnként eléjük szórod s ily módon megsza-badulunk.

Baldin jó sikerrel végrehajtotta lova tanácsát, Bucefal harmadnap este már a királyi istállóban volt. Nagy volt az öröm. Trófonius király ünnepet rendezett és az egész város örömben uszott, s a királylyal együtt mindenki Baldint dicsőítette.

Rataf volt egyedül, ki mindezekben nem talált örömet; szerencsétlennek érezte magát, sajnálta elvesztett hivatalát, újabb eszközökről gondolkozott Baldin vesztére és talált is.

A király özvegy volt, hanem volt egy gyönyörű leánya, ki egy évvel ezelőtt csodálatos módon hirtelen eltűnt, úgy hogy nyomát sem lehetett találni. Termé-

szetes, hogy az öreg király e miatt mélyen elszomorodott és vigasztalhatatlan volt.

Rataf a Baldin iránt táplált boszuja kivitelére felhasználta ezt és egy alkalommal a király előtt azt mondta, hogy Baldin kérkedve hirdette, miszerint az eltűnt királykisasszonyt képes volna visszahozni.

A király ennek hitelt adván, Baldin-nak megparancsolta, hogy a királykisasszonyt hozza haza, különben egész életére tömlöczbe kerül.

Baldin, bár megzavaradott a király csodálatos rendelete miatt, elhatározta, hogy ismét csoda-lovától kér tanácsot; egyszer már kisegítette a bajból, miért ne segíthetné most is? Elpanaszolta tehát lovának a történeteket.

— Ne aggódjál! vigasztalta lova; fel fogjuk találni. Elmegyünk a bűvös forráshoz, a hol első kalandunkon szerencsésen átestünk. Oda érve, te engem a forrásba bedobsz és én emberi alakká átváltozva lépek ki onnan. Mert tudd meg: én vagyok az eltűnt királykisasszony, kit Pahó, a zörgő manó elragadott és mostani alakomba varázszolt.

— Oh én szerencsétlen! kiáltott fel Baldin, és én véled mint állattal bántam el! Oh én szerencsétlen, hogy midőn előbbi alakodat visszanyered, téged, legdrágább kincsemet és jó szellememet, a királynak átengedni kényszerülök!

— Nyugodjál meg a sorsban s gondold meg, hogy ha nem teljesíted a király parancsát, örökös börtön vár reád. Menjünk!

(Vége következik.)

RÓZSIKA A JÁTEKORSZÁGBAN.

— Mese. Négy képpel. —

ÜZZOGVA, engedetlenkedve feküdt le a kis Rózsika. Hogy is ne, mikor még játszani sem lehet úgy és akkor, ahogy és mikor ő akar. Az a

nagymama, az a szigoru nagymama mindig bele szól s majd ezt tiltja, majd azt parancsolja. Oh, mért is nem lehet valahol Tündérországbán, a hol senki se szólana bele az ő dolgaiba, hanem tehetne mindent, amit akar.

E gondolattal végre elaludt és aludt szépen. Ugy reggel felé azt hitte fölébredett és az ablakon kitekintvén, csodálkozva fölkiáltott: mert ime, kívánsága beteljesült, valóságos tündéri Játérország volt ott előtte. Gyorsan odasietett és jó ideig bámulta a tündéerkertben látható százféle játékokat, aztán bátran benyitott. De itt még nem volt az igazi Játérországbán, ezt egy kőfal vette körül. A fal nem volt magas, könnyű volt rá fölkapaszkodni.

Mikor följutot, észrevette, hogy egy fiucska is ül ott a fal tetején. De a fiucska épen nem volt jókedvű, sőt könnyei sűrűn potyogtak szemeiből. (Lásd a képet a 29. l.)

— Miért sirsz? kérdé Rózsika.

— Oh, szeretnék visszatérni mamá-

hoz! De nem tudom merre jöttem be ebbe a csunya országba!

— Oh, te bolondos! Már hogy lehet innen elkiváncozni? Hiszen boldog lehetsz, hogy ide jutottál!

Ezzel Rózsika, nem törődve a pityergő fiucskával, leugrott és csakhamar bent volt Játérország közepében. Az volt ám a gyönyörűség! Jobbra-balra csupa játék volt minden, a házak, még a fák is olyanok voltak, hogy játszani lehetett velök; apró állatok álltak a földön, madarak röpkedtek a levegőben, de úgy, hogy akár melyiket meg lehetett fogni. Még nem ment messzire, mikor egy gyönyörű aranyos hajú bábut pillantott meg. Fölkapta és vigan ugrált vele, nem kérdezve senkitől, szabad-e? (Lásd a képet a 29. lapon.) Sokáig nem is látott senkit, akitől kérdezhette volna; de amint tovább haladt, megpillantotta egy öreg asszonyságot, ki egy asztalka mellett üldögélve nyugodtan szürcsölgette kávéját. Szakasztott olyan volt, mint a nagymama, csakogy nem csinált szigoru arcot s mikor Rózsika odalépett s kérdezte, szabad-e itt kelvére játszania, mosolyogva vonogatta vállát, mintha azt akarta volna mondani:

— Bánom is én, akármit csinálsz! (Lásd a képet a 30. lapon.)

Rózsika ezzel egészen meg volt elégedve s vigan odább szökelt. Amilyen játék csak eszébe jutott, mindjárt ott termett előtte s észre sem vette, hogy már egészen

kihevült és el is fáradt. Csak nagy szomjusága kezdte erre emlékeztetni.

— Ni, itt van egy almafa... tömérdek alma van rajta s könnyen el is érhetem... Még nem egészen érett ugyan, de annál jobb, a savanyúság annáljobban oltja a szomjat.

Tele szedte köténykékét almával (Lásd képet a 30. lapon.) és bizony meg sem tudnám mondani, hányat evett meg. Addig ette-ette, míg végre belevásott a foga s nem izlett neki az alma. Eldobta a többit s folytatni akarta a játékot, de már fáradtnak érezte magát és nem is jutott eszébe semmi, ami mulattatta volna. Oda ment az öreg asszonyhoz.

Az öreg asszony megint csak mosolygott és vonogatta a vállát, mintha mondani akarná:

s kezdte észrevenni, hogy a jóból sem jó a sok s aki mindig játszik, azt utoljára már nem mulattatja játék. Mennyivel vigabb volt otthon, mikor a nagymama utasítása szerint felváltva hol tanult hol játszhatott. Titokban kívánni kezdte, bár csak

otthon lehetne megint!

Még inkább nőtt kedvetlensége, mikor egyszerre meg lehetőszen rosszul kezdte magát érezni a sok éretlen alma evésétől. Megint odament az öreg asszonyhoz és kérdezte, mit csináljon? De ez megint nem szólt, csak mosolygott s a

vállát vonogatta.

— De hiszen ez borzasztó!

Senki sem mond nekem semmit... én magam meg nem tudom mihez fogjak!

Ekkor végre megszólalt az öreg aszszony, de csak annyit mondott:

— Magad kívántad, hogy olyan helyre juss, ahol örökké játszhaszál és senki se szóljon a dolgodba. Most már itt vagy és itt is maradsz.

— Oh Istenem! Hiszen akkor végem van! Oh kedves, jó nagymamácskám, mért hagytalak el? Mért is durcáskodtam elened!

És Rózsika olyan keserves zokogásra fakadt, hogy — fölébredt reá. Párnája egészen nedves volt könnyeitől.

Ágya mellett pedig ott állt a nagymama és aggódva kérdé:

— Mi bajod van, kedves leányom? Beteg vagy?

Rózsika gyorsan fölugrott és nyakába borult a nagymának.

— Nem, nem vagyok beteg, kedves jó nagymamácskám... nincs semmi bajom...

...csak az, hogy tegnap durcáskodtam. Oh, bocsáss meg, nem teszem többé!

A nagymama persze megbocsátott és Rózsika ezentúl soha sem duzogott, ha nagymama azt mondta hogy elég volt a játékból; azt sem kívánta többé, hogy senki, se adjon neki tanácsot és parancsot. És így aztán vígan és boldogan élte napjait.

NINCS ITTHON A . . .

Nincs itthon a czieza,
Tánczolnak az egerek —

Nincs itthon az Anna néni
Ugrálnak a gyermekek.

MÚÚ! . . .

(Képpel a 20. lapon.)

JAJ Ilonkám, Ilonkám,
A vad ökor hogy néz rám!
Jaj, felöklél engemet.
A patakba eltemet!
Hú hú hú! . . .
Azt bömböli: mú mú mú!
Iszonyú!

Ugyan, ugyan kis bolond:
Mít ijesztegeted Ilont?
Hát már föl sem ismered
Azt a jámbor tehenet?
A kit a,
Ház végin fej a Jutka? . . .
Bolondka!

ANYAI ÖRÖM.

(Képpel a 32. lapon.)

SARGA szalma zizeg, rezeg,
Rajta de meghemperegnek,
Nyájaskodva, dorombolva:
Vén czirmos fiával,
Macska a cziezával.

Az életök ejnye be vig!
Egymást hogy megölelgetik!
De anyának és fiának
Éles karmos újja
Be vagyon ám huzva!

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XVI. köt. 25-ik szá-
mában közölt képrejtvény megfejtése:

„Pinczetok.“

Helyesen fejtették meg: Kovács
Jezsó, Siska Erzsike, Fekete Rózsa és Jolán,
Denvay Erzsé és Ilonka, Szily Margit, Czebrián
István, Horváth testvérek, Bálint Lajos, Engel-
mann Izidor, Fülöp Regina és Kálmán, Jakobei
László, Schranz Andor.

*

A »KIS LAP« XVI. köt. 26-ik szá-
mában közölt rejtvények megfejtése:

„A szivárvány égi tünemény.“

„Felelem.“

Helyesen fejtették meg: Buday
Emma, Fürst Bertalan, Sárközy Tihamér, Juri-
sics Milike, Strék Géza, Balássovich Alice, Bal-
zsay József, Umbach Lajos és Géza, Czebrián
István, Scherz Sándor, Nagy Mariska, Wolf Vilma
és Gyula, Scherer Anna, Leipziger Margit és
Ilona, Lazarsfeld Ágosta, Györy Ilona és Loránd,
Klein Berta és Veisz Irma (részben), Lázár
Nellike és Gyula, Hollán Józsi, Kauders Ilka,
Ella és Lajos (hiányosan), Nagy Flóricza, Schach-
ner Ida, Weiss Mariska és Klára, Schön Flóra és
Lina, Schlesinger Etel és Ala, Brust Sándor,
Förstner Aladár, Horváth testvérek, Engelmann
Izidor, Fischer Jenő, Markgraf Erzsike, Fuchs
Rózsa, Liphay Béla, Siska Erzsike, Fuchs Margit,
Csukássy Jenő, Pribenszky Ilonka és Rózsa, Pilsák
Rudolfin, Lackner Oszkár és Dani, Bálint Lajos

(részben). Schober G. és I. (neveteket írjátok k. egészen! F. b.), Viczián Antal Ede és Elek, Baki Margit és Bence, Lőrinczfy Janka és Aranka Büchler Regina, Gráber Irma, Klein Henrik és

Mór, Váradi István, Dénes Gábor és Károly, Bichler Aladár (részben), Lichtman Mór, Goldhammer Jenő, Karakásévits Mariska és Olga, Guttenstein Frigyes, Habel N. (Keresztnevedet

ANYAI ÖRÖM. (Lásd a 31. lapon.)

mért nem irod ki? F. b.), Kreskay Piroska, Bagi Milike, Berzeviczy Gyula, Konrád Teréz, Holub Ilona, Jaulusz István, Szlávik Mariska, Wanka Feri Sellyey Ilona, Fülöp Regina és Kálmán, Jakobei

László, Schranz Andor, Karlovitz Irén Spitz Dolt Lengyel Béla, Kircz Charlotte, Spitz Zsiga, Klein Menyhért és Jenő.